
Арон Гал

НЕ ТРЕБА ВИШЕ ПЕСМА

НЕ ТРЕБА ВИШЕ!

Не треба више песма!
На ћошку улице издрма себе реч.
Од сличности потребније су груди
но један намазан осмех више вреди,
него хексаметри код Грка.
Не треба више лепота,
означени векови,
дубина душе,
само кодирани работи!

Не треба више цитирање
Што у ноћи откупи цитат.
Само у даљину упрти погледи апарата,
само рекламирање света.
Вештачки низ зуба и интимни додаци,
не треба Гилгамеш и ломњава
са Тибета Пагодан.

Баал и Анат? Ма дај, живот је од овога
много једноставнији.
Горде машине, које тако живе
са нама, као да су против нас.
Диктирају шта треба чинити, а шта не.
У грешкама нашим, сведоци су они.
Ако знамо да је Верлеин Аидс сумњив,
онда и само онда, пуне се сале,
као код "лото" игре, исто тако.

Зато ако видиш, да у својој самоћи,
 челом наслоњен на зид куће
 стоји један четворедни удар
 тргни главу, корачај даље!
 Никад не сазнај, шта поручује!
 Живи даље, као досад.
 Без епова угарских...

Зграби и ништа!

ПУТЕМ ЈЕДНЕ УЗРЕЧИЦЕ

(Verba volent, scripta manet)

Живот је игра среће.
 Ако задњу свест добију речи,
 Како ли је могуће
 Живети другачије?...
 Писање такође одлети.
 Плакање остаје.

ТРЕБА ДА ВОЛИШ

“у сну ми се појавила
 у лику људском тишина“
 Атила Јожеф

Треба да волиш песму моју,
 да је волиш, као мене,
 као љубав своју у мени,
 у загрљају твом битак мој,
 у битку мом, душу своју!

Треба да волиш речи моје,
 речима твојим, да их опточиш,
 међ твоје речи да их сложиш,
 језиком својим да их заносиш,
 уснама да их бодриш,
 не мари, ако су изгубљене!

Треба да волиш моје сузе,
твоје цвеће оросују,
твој врат у бисер окују,
у њима капи мора су,
и свемира дубоке тишине ту!

Треба да волиш моје тишине,
у њима ћуте твоје тишине,
у њима спавају снови твоји,
обистињују се жеље твоје,
из њих ову песму теби
ево рима роди!

ДВА ДЕЛИЋА ИЗ ГРЕДЕ ТВОЈЕ

У повезаности речи болна је суштина.
Осудивши, осуде наше
у телу Господњем као делићи живе.
Ништа у нама, а све у нама.

Осудивши, осуде
што их је највише у нама, постају мало.
Што је у постојању нашем ништа - све је,
као делићи искидани у утроби.

У повезаности речи боли Бог.

НАХРУПЕЛЕ РЕЧИ

Да нема шта да ме одржи, само речи,
да ни оне више, да ти сама,
да узвисиш ме, изнад лица,
да за време под нама ковитлавих преподнева,
да загрљајем својим у семе садиш,
да у племенито, дивље,
да нисам ко бејак, бићу, ко јеси,
да се у моја поподнева вратиш,
да је у твојој торби грозд, да је пола хлеба,
да за узврат немам ништа друго,
да само песму, да мени налик,
да нахрупеле речи,

да речи,
да следе,
да да

ЛАВИРИНТ

Да знаш да га именујеш
остварило би се ништа,
па у њему живиш.

Тумараш у лавиринту
сновиђења и постојања
и тражиш себе

Не знајући одакле си кренуо
ни где то стижеш
и нема ко да ти каже: “куда идеш?”

Са оне тачке где стојиш.
Може бити, твој је живот
само маштанија у глави господа

И само улога је да запретен у се
на туђој сцени сиротан
Годоа чекаш и ти.

КОЊИ НА УЛИЦИ

У растегнутом касу долазили су коњи
Сумрак се спустио на град
Напред пастух, за њим кобиле
Њихов кас била је слобода

Узневши главе тежили су напред
Где су то ишли, откуд су дошли
Знао нико није, само ужасно је болео,
Као застој срца, топот тај

Улица, пролажена аутомобилима, узвикнула је
“Хајђи“ одјекнуше редови кућа
Залуд, минули су у ноћи...
Ми, без њих, постасмо опет сиромашнији

Превела Јадранка Ђулум